

ge ydelser, flest offentlige goder, vi ligger helt i top – på samme tid har vi haft den største vækstprocent overhovedet i det offentlige forbrug. I lighed med, hvad den tidligere regering også har sagt, er vi nødt til at drosle ned på den vækst.

Vi gør det to år før vi rammer den ramme, som den tidligere regering har lagt, nemlig 0,5 pct.s vækst pr. år. Det er selvfølgelig sværere at få en arbejdsform, hvor man overholder det, man aftaler, altså at den ramme, der nu engang i rimelig grad samfundsøkonomisk-videnskabeligt er lagt, overholdes og altså ikke overskrides med det dobbelte, som man har været vant til. Desuden ved vi godt, at opgaven er lidt sværere, til gengæld er vores udgangspunkt bedre end for stort set alle andre på kloden, og det er vi glade over, men det betyder også, at vi skal til at prioritere lidt bedre, altså at vi skal flytte fra områder, hvor vi mener, at vi er i stand til at løse opgaven bedre med færre penge eller de samme penge, for at flytte over på de højt prioriterede områder, som for regeringen jo er sundhedsområdet, der for så vidt også er ældreområdet, når vi angriber sundhedsfronten på begge sider: sundhed i hjemmet i alderdommen og så sundhed for alle andre i forbindelse med sundhedsbehandling. Her er det ikke bare et spørgsmål om få flere penge, men om at bruge dem optimalt.

Det er klart, at det, der ligger i fremtiden for politikere, er hårdt arbejde, men meningen med vores valg er vel også, at det er hårdt arbejde, så det vil vi for så vidt beklage os over, men det er hårdt arbejde at finde de bedste løsninger, og det burde man kunne enes om i Folketinget, og min forventning er, at det enes vi også med kommunerne og med amterne om.

Forhandling

Aage Frandsen (SF):

Finansministeren talte om serviceudgifter, talte meget om kroner og øre og procenter. Jeg tror ikke, der var et eneste menneske, der kunne høre i finansministerens tale, at der er jo nogle menneskelige behov, man skal opfylde. Der skal jo selvfølgelig udgifter til, for at man kan opfylde behovene, men det må da alligevel være interessant at få en diskussion af, hvad det er for nogle menneskelige behov.

Så sagde finansministerens, at regeringens prioriterede område er ældreområdet, og det er

sygehusområdet. Det har vi også forstået, men det betyder så også, at der er andre områder, der dermed ikke er prioriteret.

I forbindelse med denne her debat er der en række mennesker, som jo af gode grunde henvender sig til folketingspolitikere, også til mig, og jeg vil godt citere fra en henvendelse, jeg har fået fra et kommunalbestyrelsesmedlem, der er formand for et børn- og unge-udvalg i en mindre og økonomisk ikke særlig godt stillet kommune. Vedkommende skriver:

»Hvis de små kommuner ikke får flere ressourcer til at løse opgaverne med på hele specialområdet for børn fra 0 til 18 år, så bliver vi nødt til at udhule normalområdet, og i normalområdet foregår der ellers megen forebyggelse. Når normalområdet bliver udhulet, betyder det, at der bliver kortere og kortere tid og færre ressourcer til det enkelte barn, og kort sagt bliver de normalt fungerende børn også sorteper og altså ikke kun dem, der har særlige ressourcebehov.«

Kl. 11.15

Dermed vil hun sige, at der altså er en række kommuner, hvor man, uanset finansministerens statistik om, at man får flere penge og alt det der, ikke rigtig kan se det i de pågældende kommuner, for der er en række kommuner, der rent faktisk står med nogle problemer.

I øjeblikket er der mange kommuner og amter, der frygter, at deres problemer bliver enormt store, afhængig af hvor hårdt hammeren falder.

Vi kan tage at se på en række af de områder, som tilsyneladende ikke er prioriteret. Det er også karakteristisk for den servicetilkendegivelse, som finansministeren lige har udsendt om området, at netop børn- og ungeområdet ikke er særlig højt prioriteret, og dele af det er det slet ikke til at se eksisterer.

Der er jo sådan, at man på daginstitutionsområdet forventer, at der kommer færre børn og også færre udgifter. Til gengæld forventer man, at man kan klare folkeskoleområdet, selv om der kommer flere børn, uden tilsvarende større udgifter.

Der er muligt, men risikoen, hvad man frygter mange steder, er jo, at de ekstra ting i form af støttetimer og lektiehjælp og forskellige tolærerordninger spares væk. Der er i hvert fald en række kommuner, der har gjort det. Uanset at finansministeren siger, at det ser godt ud rundt omkring, er der altså kommuner, der var nødt til at skære ned på området tidligere, og der er